

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти школска година 2015/16. број 1.

Садржај

Први дан школе	3
Онако заувек	4
Немојте нешто да заборавите!	5
Екскурзија 12. а	6
Екскурзија 12. б	8
Сунце се поново рађа	10
Поглед уназад – корак унапред	11
Љубав из Бронкса	12
Припремање за нову, још бољу сезону	14
Одбојкашке припреме	14
YUBAC камп.....	15
У срцу лавиринта	16

„Гимназијалац”

лист Ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2015/2016. број 1.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Анастасија Топаловић, Невена Богићевић, Стојан Матић, Нађа Марчетић, Јана Лишанин, Катарина Радојичић, Јована Дудуковић, Катарина Поповић, Ивона Чолаковић и Соле капитен

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

Дизајн: Јелена Кепић

За издавача: др Јованка Ластић, директор

Реч уредника

Драги Сошиговци,

обзиром на то да је нова школска година увелико почела, нећу да вас подсећам на дане проведене код куће и летњи распуст. Топло време пролази, а долази време да се посветимо учењу. Наравно, код нас у Сошигу то баш и није лако. Цимерке и цимери су пуни прича о дешавањима са распуста, другари из одељења те зову у шетњу једним од најлепших европских градова ком сте се вратили након два и по месеца. Ако сте се (не дај боже) заљубили током распуста и вашу лепшу/јачу половину оставили код куће, учење које вам предстоји није вам ни на крај памети. Заправо, не знам шта је горе: када вам је тренутна сродна душа код куће или овде. Ако је овде имате више среће, јер онда вам ништа не фали (сем можда дужег изласка и мамине и бакине кухиње). Све слободно време проводите заједно, али може да се деси да мало запоставите шлолске обавезе и другаре. Ако пак није овде, онда засигурно сваки слободан тренутак користите да једно другом пошаљете срце или који селфи. Тако да у оба случаја долази до запостављања сингл другара, али они који су вам прави другари имаће разумевања и биће увек ту за вас. Наравно, не бих одмах на почетку да заплашим нове ученике овим тешким темама, али ништа није тешко када у „игру” улазите са осмехом на лицу – то УВЕК имајте на уму. Дакле, прошло је месец дана. Сваки дан је испуњен разним дешавањима па нам самим тим време брже пролази, а мисли нам се мање враћају у родни крај. Ми који смо мало дуже у СОШИГ-у навикли смо да се брзо прилагодимо промени средине. Драги деветаци, ускоро ћете схватити о чему причам. Укратко, у овом броју ћемо видети како су се бруцоши изборили са првим даном школе, а ученици дванаестог разреда провели на матурској екскурзији. Наши спортисти су били вредни и преко распуста, а нову школску годину започели су на припремама које су одрадили пуном паром. Такође, остали чланови наше редакције су били креативни и одлучили да своје мисли пренесу на папир и поделе са вама. Уколико више волите да користите савремену технологију или родитељима, пријатељима и симпатијама желите да покажете наш „Гимназијалац”, можете га пронаћи на сајту Српске основне школе и гимназије у PDF формату.

Срећно!

А. Теслић

Први дан школе

Првог септембра 2015. године у нашу школу је крочило много нових лица и сви су жељно ишчекивали ову авантуру. И прваци и деветаци су дошли у великом броју. Директорка је одржала охрабрујући говор придошлим ђацима поводом почетка нове школске годи-

не. Наши другари из нижих разреда, приредили су нам дочек својим изванредним наступом. Жамор ученика брујао је ходницима. Сви смо били узбуђени, како нови, тако и стари ученици и помало збуњено, али знатичељно гледали покушавајући да боље упознамо једни друге. Нови почеци нису увек лаки. Неки од нас су се тешко одвојили од родитеља, неки мало лакше, али сви смо у нечему били једнаки: заједно ћемо провести наредне 4 године. И хтели ми то или не, мораћемо да научимо да живимо са нечијим врлинама и манама и да их прихватимо. Нико не зна како ће протећи ова година, свако се нада најбољем. Неко је овде дошао због спорта, неко због већих могућности за даље школовање, неко, јер је хтео да побегне од родитеља и постоји још 1001 разлог, али тај први дан средње школе сви ће памтити до краја живота. Дан када смо започели ново поглавље у нашим животима у потпуно страниј држави, са непознатим особама, који ће нам касније постати најбољи пријатељи и породица. И првог дана сви смо били орни за рад и пуни елана, били смо срећни и једва смо чекали да упознамо једни друге. Старији ученици су нас радо примили у своју заједницу и прихватили већ првог дана. Показали су нам школу и причали о многим догађајима и авантурама које су доживели овде. Били су врло дружељубиви и много су нам помогли сад на почетку, кад је најтеже. Већ првог дана знали смо да ће ово бити занимљива година, али шта ће се тачно дешавати, нико не зна... То ће се причати следеће године, као што ће сви радо препричавати своје почетке у овој школи неким будућим генерацијама.

ученици су нас радо примили у своју заједницу и прихватили већ првог дана. Показали су нам школу и причали о многим догађајима и авантурама које су доживели овде. Били су врло дружељубиви и много су нам помогли сад на почетку, кад је најтеже. Већ првог дана знали смо да ће ово бити занимљива година, али шта ће се тачно дешавати, нико не зна... То ће се причати следеће године, као што ће сви радо препричавати своје почетке у овој школи неким будућим генерацијама.

ученици су нас радо примили у своју заједницу и прихватили већ првог дана. Показали су нам школу и причали о многим догађајима и авантурама које су доживели овде. Били су врло дружељубиви и много су нам помогли сад на почетку, кад је најтеже. Већ првог дана знали смо да ће ово бити занимљива година, али шта ће се тачно дешавати, нико не зна... То ће се причати следеће године, као што ће сви радо препричавати своје почетке у овој школи неким будућим генерацијама.

Онако, заувек...

Одаћу вам тајну. Све што ћу вам рећи, она ме је научила...

Прошле су године од кад је нисам видео, али се и даље сећам сваке њене речи, уздаха, погледа, најискренијег осмеха и тренутка кад ме загрли онако како је само она умела. Онако заувек. Дуго се борила са мном, мојом тврдоглавошћу, глупим испадима и баксузлуком. Достојанствено је подносила сваку свађу, ружну реч и моменте кад је нисам примећивао. Када би се мој мали свет рушио, све лађе тонуле и кад сам мислио да нема излаза, ја сам уточиште проналазио поред ње. Увек бих јој се враћао, а она би ми све опростила. Сваки пут. Ово није још једна од оних патетичних причаца у којој ја тек сад схватам шта сам изгубио. Кајем се због свега што сам урадио, патим и тражим опроштај. Не! За то је прекасно. Желим само да вам кажем колико сам захвалан што сам познавао такву особу, која је од мене направила бољег човека. Научила ме је да је поверење између људи основа сваке везе. Веровала ми је. Никад није преиспитивала моје поступке и касне доласке кући, а ја сам је безброј пута слагао, само да бих отишао с ортацима на фудбал или пиво. Научила ме је да слушам. Некад нисам примећивао цвркут птица или вриску клинаца што се јуре у парку, а она се свему томе на неки начин дивила. Научила ме је да се смејем и кад је најтеже, да у свему гледам оно позитивно. „Све ће бити добро, знаш и сам, не секирај се. ‘Ајде сад да видим осмех!’, рекла би. Имала је најлепши осмех који је несебично показивала. Никад нисам ни помислио да се испод тог осмеха налази гомила проблема и туга коју је вешто скривала. Научила ме је да уживам у сваком тренутку. Да се не осврћем на прошлост, већ да само грабим дан за даном и остварујем своје снове, а онда... Онда је једног дана само отишла. Као да никада није ни била ту. Иза себе је оставила само порукицу на столу на којој је писало „Видимо се Н! Волим те.” Отишла је, али ме никад није научила једну ствар. Није ме научила да грлим. После ње било их је доста. Ниједна се није смејала као она. Ниједна се није свађала као она. Ниједна није грлила као она. Онако, заувек. Никад нисам успео да је нађем. Тек после пар месеци, чуо сам да се преселила у други град и то је све што сам сазнао. Није хтела да је нађем, знао сам то... А све што сам вам рекао, она ме је научила...

Једном савршеном летовању дошао је крај. „Немојте нешто да заборавите!” – неизбежна реченица моје мајке, а морам признати „свака јој је ка и Његошева”. Једина улога мог, тада пуначког брата, била је седење на коферу, не би ли бар мало згњечио ствари и тиме предупредио пуцање рајфешлуса на коферу. Деја, сестрин и мој очух, братов отац и логично мамин муж, убацује ствари у наш караван – једини посао, за који он сматра да треба да буде одговоран у процесу „спакуј се”. Наравно, мами увек треба све, по принципу можда буде топло, можда пак падне киша, а о ципелама да не причам (као да смо стоноге!).

Ф И Ј А Т
СТИЛО – наш верни сапутник на сваком путовању. Сви га обожавамо (укратко: препун је псећих длака, одваљен му је шуплекс, остао је улубљен са стране од када је мама оборила знак крај пута, разбијено му је задње стоп светло када је Деја покушавао без успеха да паркира у рикверц, а о ђубрету које ми направимо да ни не причам). Били смо пуни као „брод” и дословно смо седели једно другом на глави. Да се разумемо: нисмо ми манекенске грађе. Сви у мојој породици, Богу хвала, умеју лепо

Немојте нешто да заборавите!

да поједу. Није да нисмо били опремљени. Напротив! Имали смо „Невенку” (још једна тотално глупа и несхватљива ствар наше породице: навигацију звати „Невенка”! Молим, без коментара!). У колима је све било претрпано, осим, наравно резервоара. Деја не би био Деја, када би пристао да плати паркинг 20 евра, те смо стога, наравно, кола оставили крај пута, у колони где паркирају „и сви остали паметни Грци”. Шетња је, морам признати, дивно почела посетом Белом торњу, затим смо обишли Тријумфалну капију, али се, наравно, као

и увек, неславно завршила.

Да скратим причу, место на коме смо се паркирали, наравно, није био паркинг, а исти они „паметни Грци” уместо да плаћају паука да однесе море непрописно паркираних кола, они лепо, културно дођу, одшрафети таблице и као СМС оставе ти рози папирић заденут за брисач. Кренути у Срби-

ју без таблица на колима – немогућа мисија. Платити казну од 85 евра када имаш празан резервоар и последњих 100 евра у новчанику – такође немогућа мисија. Дакле наставак следи...

Катарина Радојичић, 9. ј.о.

Екскурзионе

П оноћ. Околина увелико спава док ми тек почињемо нашу авантуру. Кофери и добра атмосфера наговештавају почетак одличног провода. Италија нас чека. На пут је са нама кренула и наша разредна професорица Аница Пандуровић, Зоран Меселција и наш туристички водич Ивана. Након преспаваног целог пута будим се обасјан топлим сунчевим зрацима.

Протрљам очи пар пута, и тек тада схватам да нисмо више у хладној, кишовитој Будимпешти, већ да нас чека шест тропских дана на обалама Јадранског и Средоземног мора. Паркира се аутобус, укрцавамо се на трајект и започињемо нашу авантуру звану „матурска екскурзија”.

Прва станица наше турнеје је Венеција – град на води. Место које је свима добро познато по маскама, карневалу, гондолама, прелепим грађевинама и испреплетеним улицама које те свом снагом терају да им се препустиш и уживаш.

Следећа станица је био хотел у Верони који смо гладни и уморни ишчекивали. Напунили смо стомаке традиционалном италијанском храном (јер ниси у Италији ако бар једном не једеш пасту) и утонули у сан невероватном брзином.

Сутрадан смо се упутили ка Верони и цео пут се понављала једна те иста фраза: „О, Ромео, зашто си Ромео?” У низу градова Италије, најромантичнија од свих јесте Верона, град одакле

су се Ромео и Јулија виноули у најчитајнију љубавну причу. Неколико улица и много грађевина, нарочито на Тргу Сињорије, невероватно подсећају на средњи век. Многи парови долазе баш у Верону да би се над Јулијиним гробом заклели на вечну љубав. Ни ми нисмо пропустили ову јединствену прилику па смо се потписали на „Зиду љубави” и симболично се сликали са Јулијиним статуом.

Крећемо на још један дуг, четворочасовни пут ка нашем летовалишту где ћемо провести наредних пет дана.

Срце нам свима лупа од нестрпљења и сви једва чекамо да се распакујемо и брчнемо у већ предуго очекиваном мору. Колективно после вечере одлазимо на ноћно купање. Неки се сатима брчкају у топлој, немирној води до појаса, док остали леже на пешкирима слушајући пријатне звуке морских таласа и сумирајући утиске о претходно посећеним местима.

Једно од занимљивијих места које смо посетили је фамозна Пиза, позната по оном кривом торњу који сви на сликама гурају, али њему никако не пада на памет да се исправи. Пиза је једно веома мало место у којем се све значајно налази у једном још мањем парку. Пажњу треба посветити и прелепој цркви и капели које нису толико често на разгледницама и сувенирима јер, чик погодите, нису криви.

И тако, раног суботњег јутра долази крај нашој авантури која се завршила брже од трептаја ока. Враћамо се у Будимпешту са пуним коферима слаткиша и сувенира, са много лепих и занимљивих успомена. Било кога из разреда да питате како ће памтити матурску екскурзију, само ће се насмејати и рећи „PREGO”!

Стојан Матић, 12.а

Екскурзионе

Италија - земља уживања

Са малим закашњењем, како то обично код нас бива, матуранти Српске гимназије кренули су на екскурзију тог сунчаног септембарског јутра. На челу са разредном Оливером Младеновић Мунишић и професором Милошем Ристићем, почело је пребројавање док се аутобус кретао кроз јутарњу

гужву. Очекивала нас је седмочасовна возња до наше дестинације – северног дела Италије. Путујући кроз Мађарску, Словенију, не осећајући границе, стигли смо до Италије. Наше коначно одредиште био је Лидо ди Језоло, место на самој обали Јадранског мора. Одмах нас је опио мирис мора, песак, сунце, мелодичан језик и сви укуси италијанске кухиње. Други дан нашег пута био је резервисан за одмор, плажу, шетње, кафу и дружење. Сутрадан, бродом смо отишли до дуго ишчекиване Венеције – господарице мора и умирућег града како ју је описао

наш водич Зоран. Сви су се заљубили у те мостове, зграде и тај амбијент неког прошлог времена. Возња гондолом дала је посебну чар целом том обиласку. Култура, историја, архитектура, љубав... Све је то овај град чинило толико јединственим да је остао најјача слика и прва помисао када се помене Италија. Наредног дана смо се вратили пар година уназад. Одласком у забавни парк Гардаланд сви смо се

осећали као деца са осмехом који се није скидао са лица. Најхрабрији су се упутили ка делу под називом адреналин који је био обележен црвеном бојом, док су се остали возили у свету фантазије и авантуре. Падова и Верона биле су следеће. Верона познати град љубави, сукоба Капулетових и Монтегијевих обележио је ово место и Шекспирова драма дала му је посебну ноту. Универзитетски град, Падова, је све одушевио својом једноставношћу. Велики

трг, простране улице, зграде са терасама које су биле препуне цвећа – сложили смо се да је то град са стилom у коме би свако од нас могао да борави дуже време. Последњи дан били смо у Трсту, некада месту које су између осталих, насељавали и Срби. Данас, нажалост, могли смо да видимо само оно што су те српске имућне породице оставиле за собом – позориште Гопчевић и цркву посвећену Светом Спиридону. У повратку, сви помало тужни јер је крај, а у исто време насмејани због доброг провода, трудили смо се да се забавимо и прекинемо време. Пантомима и асоцијације су биле актуелне, док наша разредна није преузела диригентску палицу и почела да пушта музику. Разнежени, испуњени позитивном енергијом, ушли смо у Будимпешту која је већ бљештала у ноћи. Пре него што смо стигли донет је закључак да је ово била најбоља екскурзија, да смо зрелији, мада негде још увек деца која се радују игри и помало страхују од онога што нас надале чека.

Невена Богићевић, 12.б

Сунце се поново рађа

Тешко је гледати вољене како пате и заједно с њима пролазити кроз њихову бол, док у исто време доживљавате своју због страха да их више никада неће бити. У таквим тренуцима нада је темељ и ослонац наше борбе. А успомене, жеља за осмехом и додиром особа које воде своју најважнију животну битку, мотив су ваше заједничке борбе. Никада нисам видела мајку такву. Суза је сузу стизала, док је дрхтавим гласом покушавала да ми наговести шта се дешава. Очигледно није било добро. Она је најјача особа коју познајем и никада пре је нисам видела такву. Када је напослетку успела да ми кроз јецаје саопшти да је мој принц, мој узор, моја снага, мој отац у болници због рака, као да је неко навучао тамну завесу ноћи на моје небо. У том тренутку нисам видела ни једну звезду која је указивала на живот тамо горе, већ само облаке који су чинило ми се из минута у минут били све већи и бројнији. У глави су ми се преплитала сећања, жеље и молитве правди, Богу, докторима тражећи чудо. И заиста смо га тражили, сви, грчевито се борећи за сваки нови дан. Решење које је донела могућа операција дошло је изненада и са собом донело у наше животе нову неочекивану дозу наде, али и стрепње. Али није било друге могућности нити другог пута. Сад или никад. Сећања су навирала попут бујица. Моја прва барбика, бојанка, прва вожња бициклом, први извађен зуб, полазак у школу, све ме је везивало за њега. За мог хероја. Било је то неколико најдужих сати у мом животу. Нисам осећала умор, заправо, нисам осећала ништа. Моје мисли биле су са њим, у тој хладној соби, у којој је непомично лежао, а моје тело било је само начин да му будем што ближе. Чинило ми се да не иде ка добром. Предуго је трајало, а никакве вести нису стизале до нас. Тешко ми је било да гледам мајку, бледу, уморну због непроспаваних ноћи које је провела крај оца. Спустила је главу на моје раме и чинило се да је на тренутак утонула у сан. Надала сам се да сања нешто лепо. Али тада чух шкрипутави звук великих врата и угледах доктора како нам прилази. Истог трена мајка се усправи и обе му упутисмо само неме погледе очекујући одговор на само једно питање: Да ли сте успели?

„Прошло је, то је најбитније. Мислим да смо успели, али време ће показати своје.” – биле су речи човека који ми је из необјашњивих разлога уливао поверење. Оца сам први пут видела после неколико дана. На руци му је била игла од инфузије која је чинило ми се сваки пут кад би дошла до краја, била замењена. Имао је неки чудан поглед, уморан, али са искром неке нове наде. Опет ми је причао онако како је само он умео, а облаци са мог тамног неба полако су нестајали. Сваким даном указивала се нека нова звезда. Изашао је из болнице и недуго затим се почео враћати старом животу. Животу човека који зна да живи и максимално користи сваки нови дан који је сада још више ценио. И моју дугу ноћ коначно је заменило јутро, а мој живот обасјали су најлепши јутарњи зраци велике жуте лопте која је крстарила небом.

Анастасија Топаловић, 11.б

Поглед уназад

корак унапред

У тинејџерским годинама све се мења. Дан за даном ми ништа не примећујемо, али погледајте уназад само годину дана и схватићете. Сећам се, било је то „давне” 2013. године, првог септембра. Једна девојчица је стајала испред дома у Рожа улици. Мајка је грлила и љубила, а сузе су текле као у причи. Са својих петнаест година почела је да живи новим, потпуно другачијим животом. Није знала шта да очекује и чему да се нада – била је уплашена. Упознала је много људи из различитих градова. Нека пријатељства и даље трају, док су се нека почела гасити или су се већ угасила. Особе за које је мислила да ће бити заувек у њеном животу, више ни не причају с њом. Они за које је била сигурна да никада неће проговорити с њом, сада су јој блиски, ако не и најбољи пријатељи. Живот понекад нема смисла и са тим је морала да се помири. За две године проведене у Будимпешти постала је зрелија и одговорнија особа, него што је била. Способна је да сама доноси одлуке и решава своје проблеме, без родитеља. Пресрећна је што је добила прилику да се школује у иностранству. Многа деца могу само да сањају о томе, па је она почела то да цени. Одрасла је и сазревала са својим вршњацима у другој држави, у једној прелепој престоници. Научила је да дели своје проблеме, срећу и тугу с другима. Научила је да се смеје, чак и кад јој се плаче. Пробала је многе ствари за које је мислила да никад неће, посетила је и обишла бројне грађевине и остала лепа места Будимпеште. Та девојчица сада има 17 година, седи у својој соби и пише ово. Испочетка проживљава безброј успомена у својој глави. Она би желела да врати време уназад и да исправи неке ствари, али живот је превише кратак да би се враћала у прошлост. Хтела би да вам исприча све од почетка до краја. Али ни то није могуће. Не постоје речи којима би могла да вам опише шта је све доживела овде. Она зна да је долазак у ову Српску гимназију једна велика одскочна даска за даље школовање. Сваки дан је, као и ви, на корак ближе свом циљу. Искористите оно што сада постоји, пре него што се опет промени. Све ће ово у будућности бити само сећање.

Јована Дудуковић, 10.а

Да ли сте некад имали осећај да једно једино место на свету никада не бисте желели да напустите? Ни ја, али он јесте. Цео свој живот провео је у Бронксу. Те мрачне улице Бронкса куцале су у његовом срцу. Живео је за свој крај и своје ортаке. Знао је сваки камен у крају и нико нов није могао да се појави, а да га он не примети. Увек се мотао око школе у крају, која је представљала место на коме се увек могло наћи друштво. Тако је и почео да тренира одбојку. Било му је досадно, било му је близу, није му требао бољи разлог. На тренинге је долазио редовно, јер му је било занимљиво, све до једног тренутка, када више није долазио зато што му је било занимљиво, већ да би срео њу. Њој су то били успутни тренинзи, ван њеног тима, јер је желела да после повреде што пре уђе у форму. Није много обраћала пажњу на људе који су тренирали с њом. Њени родитељи су јој стално причали како је то опасан крај и увек су је опомињали да буде пажљива, да не упадне у проблеме. Увек је слушала своје родитеље и није хтела да се спријатељи ни са ким ко је из тог краја. А он ју је посматрао. Дивио се њеној појави, иако она њега није примећивала. Временом, престали су да одлазе на те тренинге. Он више није имао прилику да је среће често као до тада, али је никада није заборавио. Сваки пут када би је случајно видео у граду, потајно је желео да буде његова. Ни сам није веровао у то да ће је имати, јер они су били два различита света: она је била татина принцеза и мамино злато, а он само још један „клошар” из краја. После пет година судбина их је спојила на дочеку Нове године на који је она, иако јој то није било у плану, дошла са другарицама. Није могао да одоли искушењу да јој приђе, сада када је коначно имао храбрости за то. Када јој је пришао она је реаговала баш онако како је и мислио. Није била заинтересована да ћаска с њим. Једино што му је те вечери остало је фотографија коју је направила њихова заједничка другарица. После те

Љубав из Бронкса

вечери месецима је није срео. Једне ноћи у граду, по први пут је и она њега приметила. Када се вратила кући није могла да престане да размишља о њему. Чињеница да су јој родитељи рекли да ни случајно не буде с њим, још више ју је узбудила. Наравно није одолела да му се не јави на чету. Месецима су се дописивали. Она је била све свеснија чињенице да иде против става својих родитеља и да то неће бити добро за њу, али није била довољно јака да то и прекине. Није јој било свеједно. Заљубила се у њега. Била је свесна да је то можда једна велика грешка и да јој неће пријати ако се по граду буде причало да је с њим. Није желела да се о њој прича као о осталим девојкама које су биле с њим, јер никада није чула ништа добро ни за једну од њих. Он је лудео за њом и није одустајао чак и кад је она била спремна све да прекине. Ситницама ју је куповао из

дана у дан и напослетку је пристала да изађе с њим. Разне приче су о њему кружиле градом, а њу је занимала само права истина. Њихов први састанак прошао је у његовој верзији истине у коју

је она поверовала јер јој се јако допадао. У њеном сну он је био прерушен у звер која је чувала од зла. Сутрадан су изашли поново и тада су се први пут пољубили. Били су тако романтични док су загрљени на клупи у парку Бронкса гледали звезде. Мислили су да је цео свет њихов. Уживали су у сваком тренутку проведеном заједно. Он је био свестан чињенице да није прави дечко за њу и знао је да ће доћи тренутак када ће је изгубити. Наравно, никад то не би неком другом признао. Трудио се да буде што бољи према њој. Био је дечко каквог би свака девојка пожелела: угађао јој је, пазио и мазио је. Све у њиховој вези било је савршено, осим једне ситнице. Њени родитељи нису смели да сазнају за њих и зато нико осим најближих пријатеља није знао за њихову забрањену љубав. Њој је то одговарало. Није хтела да се то промени упркос чињеници да га је заволела. Никада, ни под којим условом није

желела да се посвађа са родитељима, а знала је да га њени родитељи неће прихватити. То јој је стално било на уму. Они су јој дали све. Осећала би се незахвално ако би их лагала. Свашта је он радио. Имао је лоше друштво. Чак се и издалека видела разлика између њих двоје. Она увек сређена од главе до пете, а он никад. Са уличним жаргоном и простим размишљањем. Није био глуп, далеко од тога. Био је лењ. Док је она учила он се излежавао. Била је одличан ђак, а он на падању из шест предмета, месец дана пре почетка распуста. Једина њихова заједничка ствар била је ЉУБАВ. Волели су се. Знала је она све његове мане, али јој је и даље било

стало до њега. А он је трпео све њене испаде размажености и незрелости. Уклапали су се упркос свим разликама, јер је њихова љубав била довољно јака да их држи из дана у дан. Избегавала је да размишља о томе. Била је свесна да ће њени родитељи кад-тад сазнати истину. Мали је то био град. Људи су је препознавали на улицама, личила је на своју мајку која је познавала већину људи у граду. Временом, њему није било довољно само то што је с њом. Желео је да покаже свима да је његова. Сметало му је то што нико не зна за њих, јер је мислио да се она стиди њега, што није било тачно. Она се само плашила реакције својих родитеља. Знала је да он не би разумео зашто она не жели да је виде с њим, а морала је да пристане на компромис. Није јој било право – навикла је да буде све по њеном, али је то радила због њега, значио јој је. Једног дана ју је изненадио. Састали су се у граду, а он ју је затим одвео до њеног омиљеног кафића. У кафићу су је чекали љубичасти балони на којима је писало њено име – ближио јој се рођендан. На столу је било упаљено на десетине свећица поређаних у облику срца. Одушевила се његовом пажњом. Било је то

нешто што јој нико до тада није приредио. Била је под утиском, и свима је причала о томе. Била је поносна на њега. Хтела је да мисли да се променио због ње. Када је дошла кући није могла да издржи, а и љубичасти балони су је издали. Знала је да је дошло време, морала је да им каже. Мама и тата су били у шоку. Нису очекивали тако нешто од ње. Видела је разочарење у њиховим очима и то ју је сломило. Истог тренутка је раскинула с њим. Није била свесна шта ради, али је осећала да је то једино исправно. Одмах је зажалила, али повратка није било. Плакала је данима. Његови позиви и поруке су је убијали. Због родитеља је мучила себе, али

није променила одлуку. Истрајала је у томе да побегне од њега. Он није знао шта га је снашло. Све се десило изненада. У једном дану ју је изгубио, а није био ни најмање крив за то. Кривио је њу. Није живео истим животом као она. Није могао да је схвати. Ни она саму себе није схватала у неким тренуцима, али се уздала у своје ро-

дитеље, јер је веровала да јој они желе само најбоље. Патили су једно за другим, било им је тешко. Избегавала је Бронкс колико год је могла. Није имала снаге да се сретне с њим. Свако сећање на њега било је исувише болно. Њему су се знојали дланови кад год би је неко споменуо или га питао за њу. Није знао шта да одговори. Само би заћутао и спустио поглед. И на крају остаје мрачна љубав у сумњивој улици његовог Бронкса. Обоје су знали да ће их заувек болети сећање на њихову несрећну љубав. Али шта су могли? Остало им је само да се надају да ће их судбина опет спојити у будућности, јер

ЉУБАВ УВЕК ПОБЕЂУЈЕ.

Припремање за нову, још бољу сезону

Као и сваке претходне године, наши спортисти, гимназијалци су боравили недељу дана у Бечеју, граду који се налази у Јужнобачком округу, у Војводини. Чекали смо матуранте да се врате из Италије па да кренемо на припреме. Три школске екипе су кренуле у недељу ујутру око 11 сати. Одбојкашице са тренером Дејаном Чичићем и Милицом Чичић, женска и мушка кошаркашка екипа са тренерима Немањом Томашевићем и Дејаном Младеновићем, а као ноћни васпитач са нама је пошао Драган Пандуровић. Стигли смо поподне и припреме започели вечерњим тренингом. Тренирали смо и радили напорно. Верујем да је свако од нас напредовао и бар мало поправио ствари које пре баш и нису ишле. Између тренинга смо имали доста времена за забаву, дружење или одмарање. Највише слободног времена смо провели у кафићу „Penny” гледајући пренос утакмица репрезентације Србије и осталих противника. Последњи дан кошаркашице наше школе су одиграле пријатељску утакмицу са екипом из Кикинде. Истог дана кошаркаши су играли пријатељску утакмицу са екипом из Бечеја. На тим утакмицама смо видели на чему треба још да радимо и шта нам недостаје. Са ових припрема понели смо много лепих тренутака и успомена. На крају желела бих да се захвалим нашој школи која је финансирала ове припреме и тиме нам омогућила да усавршавамо своје технике и будемо још бољи за предстојећу сезону која ускоро почиње.

Јована Дудуковић, 10.а

Одбојкашке припреме

Била је то недеља 13. септембар – кренули смо на припреме. Ишли су кошаркаши, кошаркашице и ми одбојкашице. Били смо смештени у апартманима званим „БЛ спортиво”. Први тренинг је почео са напорним темпом, али добром атмосфером. Али из тренинга у тренинг је све било теже, али и занимљивије. Имали смо два тренинга дневно. Свако јутро тренинг је почињао у пола десет, а поподне у пола четири. Тренинзи су се одржавали у спортској хали званој спортски центар. Након пар дана су почеле и кондиционе вежбе на којим смо били максимално сконцентрисани. Радили смо на кондицији више него на техници, али смо и технику радили онолико колико је било неопходно. Било нас је 11, иако је већина прве поставе била повређена, то није утицало на наше тренинге. Тренинзи су били на истом нивоу као и кад је ту прва постава. На сваком тренингу смо трчали, и

уз трчање слушали музику. Пошто смо после једног тренинга били преморени тренер је одлучио да нас одведе на базен. На базен су ишли сви кошаркаши, кошаркашице и ми одбојкашице. Да би се видело да смо из истог тима, на сваки тренинг, оброк, сваки пут када смо ишли на базен или неку утакмицу, тада смо ишли заједно. Пред крај сваког тренинга смо имали неки поздрав који нас је све орасположио после напорног тренинга.

Милица Цигурски, 9.в

YUBAC камп

Једна од традиција наше школе је да сваке године неколицина ученика иде на YUBAC камп који се одржава на Копаонику. Ове године, као и прошле, то је била последња смена у периоду од 17-ог до 27-ог августа. У последњој смени, дошле су екипе из Француске, Јужноафричке Републике, Туниса и из наше Гимназије „Никола Тесла“. Нашу школу је представљало 15 ученика уз тренера Немању Томашевића којима није било жао да жртвују 10 дана летњег распуста како би научили нешто ново, напредовали и усавршили своје технике. Имали смо два тренинга дневно и увече су углавном била организована такмичења у бацањима, у шутању тројки, у игри три на три... Тренирали смо напорно у циљу да нам ово буде боља сезона од прошле. Дружили смо се са нашим вршњацима и упознавали се са њиховим културама. За време наше смене, репрезентација Либана се припремала за Европско првенство, па смо имали прилику да одгледамо једну пријатељску утакмицу против првог тима „Напредак“ из Крушевца.

YUBAC камп није само камп где се тренира, то је много више од тога.

YUBAC је камп где упознајеш пријатеље и та пријатељства дуго трају.

YUBAC камп не могу боље да вам опишем, мораћете сами да га доживите.

Јована Дудуковић, 10.а

У срцу лавиринта

Живео једном један принц у прелепом краљевству где су сви били срећни. Након што је принц преузео краљевство, затражио је да му се сагради висока кула на брду изнад краљевства. На том брду је увек падао снег и сељацима је било јако тешко да граде у таквим условима. Месецима је кула расла док није достигла ту висину да се са прозора могло видети небо које љуби земљу. Иако је имао предиван поглед, наредио је да се подигну нове зидине око куле. Сељаци су у подножју живели лепше него икада пре, а преобразжени принц се затварао у своју кулу са својим малим помоћником и ником није дозвољавао да уђе. Сваких пар година послао би малог помоћника до краљевства да доведе пар сељака да саграде нове зидине. Било је зидина и камених и ледених и од трња, али ниједан сељак није знао од чега се принц скрива. Временом је у кули постајало све хладније, а снег је завејао све зидине. Само је мали потрчко знао пут до краљевства који је принц већ одавно заборавио. Сматрајући себе за најлепшег и најбољег, кулу је изнутра обложио огледалима и уживао у свом одразу. Ништа му друго није фалило. Никада није била тишина јер је помоћник увек нешто причао или гунђао. Зидине су годинама расле и нико не би поверовао да у том лавиринту живи неко и то дужи низ година.

Међутим, једног дана, кад се принц пробудио, у огледалу је видео обрис, некакав лик који му је стајао поред главе. Није могао да види ко је то или шта је то, али га је то нешто даноноћно пратило. Често би непомично гледао своје безосећајно лице и покушавао да докучи, да дотакне, да схвати обрис заробљен у огледалу. Временом обрис је добио и глас и увек је нешто шапутао. Тражећи излаз из своје коже, покушао је да убије обрис, а у ствари је само сломио сва огледала. Обузела га је велика туга кад је приметио како се његово лице искривило на сломљеним парчићима огледала. Све зидове је офарбао црвеном бојом. Његове, раније нежне руке, полако су се ледиле и више није осећао ништа што би дотакао. Његов помоћник, видевши у шта се принц претвара, побегао је и заувек запечатио врата замка. Тако је принц узалудно тражио излаз како би нашао помоћ. Лутао је и лутао поред непомичних и недружељубивих штитова. Оштра зима га је оковала направивши од њега вечни споменик у срцу (свог) лавиринта.

